

לחודש ניסן, חשוֹך היה ; אך האורות מהמושבה, ואפִילוּ
היו קטנים ודלילים, ניצנעו לנו מרחוק.

"שיירתנו" התנהלה לאיטה. המוכתר — רכוב על סוסו עם
שהוא מתנצל על שמשיבה כלשהי אינו יכול לлечט, ושתי
הנשים חברותי למאסר פושעות מתונות לידזו — שקוּוּ
בשיחת קולנית באידיש עסיקית, בספרם זה זהה על שהתי-
רחש אותו שבוע שני עברי מרג'יעון ; ואני — לא נותרה
בי אפִילוּ טיפטיפה סבלנות אחרי כל אותן ימים ארוכים
ומ שעממים עד מות. וכשרק נגמרה לנו הגבעה ורגלינו דרכו
על אדמות המרג' הרכה — נפרזתי מהחברה וצדתי לבדי
בכל המרצ' והמהירות הביתה. בקוצר רוח פסעתני, עד כי
לא נתתי דעתך על שלוליות מים שטרם יבשו עם ראשית
האביב, ובאפולולית הלילה נראו לי כמשטחי עשב קטנים,
עד אשר בז ! "השפריצו" עלי כשתקעתה רגלי ב"משטח".
חלצתי את נعلي (נעליים ערביות רכות הסוליה וחסروفות
עקבים) שהיו ספוגות מים ובלתי כך האיטו את מהלכי,
וזהרתי יפה הביתה. כמה טוב היה לחזר הביתה...

ממוקם ששים שנה אפשר לספר על המלחמה במשחו מן
הליגלוג, להתבזח פה ושם, להוציא את "הצימוקים" שעלי-
ים קל יותר לדבר ולפסוח על זועות הרעב ומגפת הטיפוס
שרבים היו קרבנותיהם, על עינוייהם וסיבלים של אנשי
"השומר" ואחרים בעת פרשת "גילוי" ועוד ועוד. אבל אז —
נראו ונשמעו הדברים אחרות.

ואם גם החזיותות לא הגיעו אל סביבתנו הקרובה, לא
שמענו רעמי תותחים, לא ראיינו מטסי מפציצים יורקי אש